

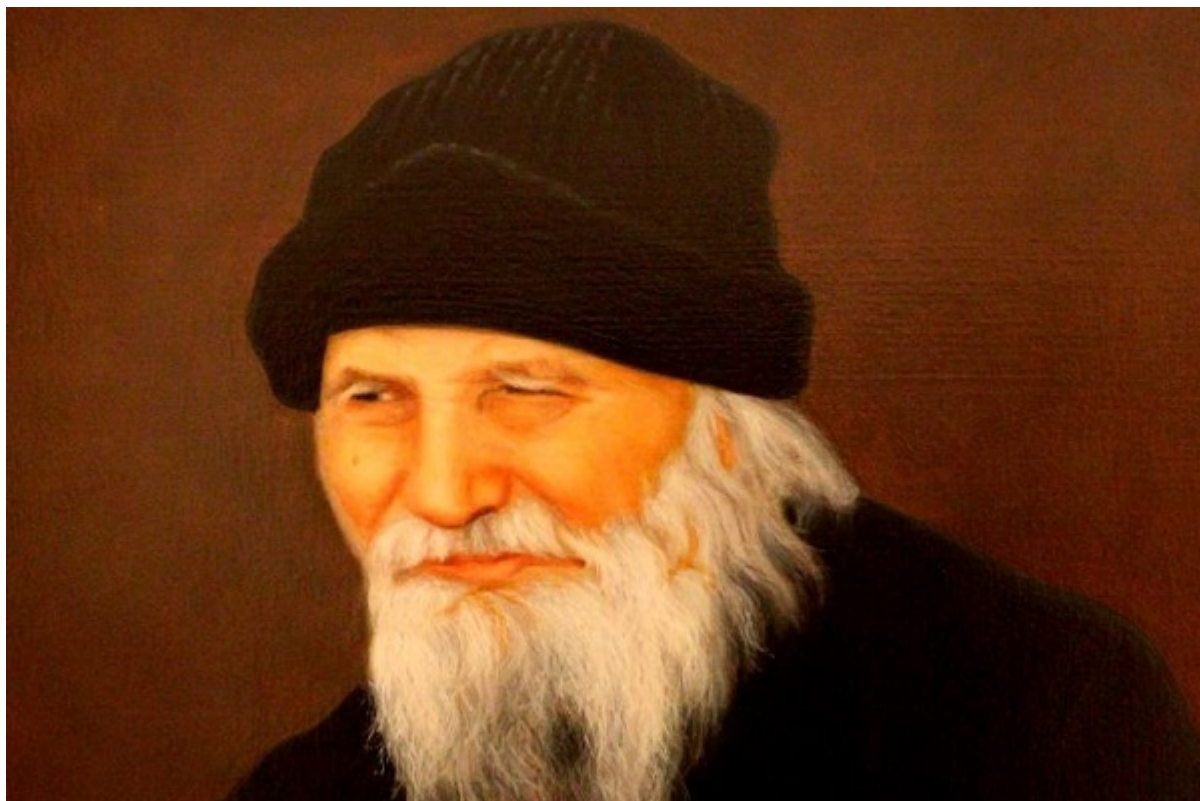
«Το χέρι του Γέροντα Πορφύριου ήταν θεοκίνητο» (Πρωτοπρεσβύτερος Χριστόδουλος Χατζηθανάσης)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=166464>]

Να σας πω και μια άλλη ιστορία να δούμε πως το πνεύμα του Θεού δεν κάνει λάθος. Αυτές θα είναι μια προσωπική και μία μη προσωπική ιστορία. Να σας πω πρώτη τη μη προσωπική ιστορία. Όταν ήταν ο π. Πορφύριος, που έλεγε «με διώξανε από το Άγιον Όρος», έτσι το έλεγε, δεν έλεγε έφυγα εξ αιτίας της φυματίωσης που είχα πάθει, με διώξανε από το Άγιον Όρος, έλεγε. Όταν λέει με διώξανε από το Άγιον Όρος, μια μέρα περπατούσε στη Θεσσαλονίκη, μιλάμε το 1937 περίπου, και δίπλα του περνούσε μια άμαξα με έναν άμαξά. Ο άμαξάς την ώρα που περνούσε δίπλα του έβριζε την Παναγία. Στενοχωρήθηκε πολύ ο Γέροντας γιατί την Παναγία την αγαπούσε πιο πολύ και από τη μάνα του. Ο ίδιος μου είχε πει κάποτε· «εγώ την Παναγία παρακαλούσα και αυτή έκανε τα θαύματα». Και πράγματι την Παναγία παρακαλούσε και η Παναγία τον άκουγε. Λοιπόν, περπατούσε η άμαξα δίπλα του και ο Γέροντας Πορφύριος στενοχωρέθηκε. Λέει, λοιπόν, «Παναγία μου κάνε αυτά τα χείλη αντί να σε βρίζουν να σε παρακαλούν». Δεν πρόφτασε να το πει καλά-καλά, πέφτει η άμαξα σε μια λακούβα, τουμπάρει η άμαξα, άμαξάς και άλογο γίνανε μαλλιά κουβάρια. Το αποτέλεσμα ήταν να πέσει κάτω ο άμαξάς, να τραβάει τα μαλλιά του και ν' αρχίζει να φωνάζει, «Παναγία μου, Παναγία μου, Παναγία μου». Στη συνέχεια ο πατήρ Πορφύριος μου λέει, «στενοχωρέθηκα και από τότε έμαθα. Τί έμαθα; Έμαθα ότι όταν συμβαίνει κάτι κακό, όταν κάποιος βρίζει, όταν κάποιος κάνει κάτι άλλο, το μόνο που πρέπει να λέμε είναι "Κύριε Ελέησον" και το "Κύριε Ελέησον" τα περιλαμβάνει όλα και ο καλός Θεός ξέρει τι πρέπει να κάνει».

Θα σάς πω κι ένα προσωπικό μου θέμα που είναι λιγάκι περίεργη ιστορία και ακούστε την. Ένα βράδυ εφημέρευα στο Νοσοκομείο της Κορίνθου. Δεν είχε δουλειά και πήγα στο δω-μάτιο να κοιμηθώ. Μέσα στη νύχτα με ξυπνάει ο νοσοκόμος και μου λέει- «ξέρεις, ήρθε ένα περιστατικό κάτω, κατεβαίνω κάτω στα εξωτερικά ιατρεία». Και πράγματι βλέπω ένα ανδρόγυνο και η γυναίκα ήταν χτυπημένη, μωλωπισμένη με σχισμένα τα ρούχα, μαυρισμένα τα μάτια, προφανώς είχε αρπάξει ξύλο, τους έβαλα να περάσουνε στο εξεταστήριο. Λέω στον κύριο περάστε έξω να πάρουμε τα στοιχεία και να εξετάσουμε τη γυναίκα. Μόλις μπαίνουμε μέσα και κλείνουμε την πόρτα, λέω· «τα στοιχεία σας», αυτό είναι τυπική διαδικασία να ρωτήσω τον ασθενή για να το γράψω στο βιβλίο συμβάντων. Αυτός κρυφάκουγε απ' έξω, θυμώνει, ανοίγει την πόρτα και μου λέει: «Ρε γιατρέ, γιατί δεν κάνεις τη δουλειά σου και ρωτάς τέτοια πράγματα» και σηκώνει το χέρι για να μου δώσει γροθιά. Θα την έτρωγα τη γροθιά, αλλά τη γλίτωσα γιατί είχαμε ένα έμπειρο και χειροδύναμο νοσοκόμο που πρόφτασε να μπει ανάμεσα και να του πιάσει τα χέρια. «Έλα δω» της λέει, την βουτάει και φεύγουνε. Έληξε το θέμα εκεί. Μετά από λίγες ημέρες, πάω στον π. Πορφύριο και του λέω: «Γέροντα, άσε να σου πω τι έπαθα στο Νοσοκομείο. Αυτό κι αυτό». Οπότε ξέρετε τί γύρισε και μου είπε; «Εσύ έφταιγες». Λέω: «Γέροντα εγώ έφταιγα;». «Ναι, μου λέει, θα σου πω γιατί. Εσύ όταν τον είδες κατάλαβες τι έγινε, τον αντιπάθησες αυτόν μέσα σου και αυτός θύμωσε μαζί σου». Καταλάβετε; Η δική μας η κατάσταση πόσο επηρεάζει τους άλλους; Το χέρι του Γέροντα Πορφυρίου ήταν θεοκίνητο. Πολλές φορές

πήγαινε κατ' ευθείαν στην αρρώστια που είχες. Πολλές φορές πήγαινες και είχες έναν πόνο στο χέρι. Σου έπιανε το πόδι. Είχες την κοιλιά σου, έπιανε την κοιλιά. Και τον ρώτησα· «δηλαδή του λέω, Γέροντα», αυτό είναι προσωπική εξομολόγηση, «το χέρι είναι θεοκίνητο;». «Ναι» μου λέει. Το χέρι του πήγαινε μόνο του στην αρρώστια και πολλές φορές μάλιστα επί τόπου την θεράπευε.

(συνεχίζεται)